

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: -9 -08- 2006 1021/06/300	
Číslo: 9452/06	Vyřizuje: JUDr. V. V. V. V.
Přílohy: /	

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců Mgr. Bc. Radovana Havelce a JUDr. Jaroslavy Skoumalové, v právní věci žalobců a) **Südzucker Aktiengesellschaft Mannheim/Ochsenfurt**, se sídlem Mannheim, Maximilianstrasse 10, D-68165, Spolková republika Německo a b) **Raffinerie Tirlemontoise S.A.**, se sídlem Brusel, 182 avenue de Tervuren, 1150 Belgie, oba právně zast. JUDr. Pavlem Marcem, LL.M., advokátem se sídlem v Praze 1, Klimentská 10, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25.8.2003, č.j. R 13/2003, R 14/2003 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení 6.998,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavla Marce, advokáta se sídlem v Praze 1, Klimentská 10.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 27.10.2003 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.8.2003, č.j. R 13/2003, R 14/2003 a jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6.2.2003, č.j. S 57/01-366/03.

Touto žalobou se oba žalobci domáhají zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen "Úřad") ze dne 25. srpna 2003, č.j. R 13/2003, R 14/2003 (dále jen "druhostupňové rozhodnutí", Příloha č. 1). Druhostupňové rozhodnutí bylo žalobcům doručeno dne 27.8.2003. Žalobou žalobci napadají jediný výrok druhostupňového rozhodnutí, kterým předseda Úřadu potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6.2.2003, č.j. S 57/01-366/03 (dále jen "prvostupňové rozhodnutí", Příloha č. 2) a zamítl podaný rozklad.

Touto žalobou se dále žalobci domáhají i zrušení prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí jim bylo doručeno dne 7.2.2003. Žalobou napadají jediný výrok prvostupňového rozhodnutí, kterým Úřad nepovolil spojení soutěžitelů Südzucker a Saint-Louis Sucre S.A., se sídlem Paříž, Francie (dále jen "SLS"), ke kterému mělo dojít ve smyslu § 12 odst. 3 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen "ZOHS"), na základě dvou smluv a sice smlouvy o koupi akcií mezi společnostmi Inveparco S.A., se sídlem 1 rue de Namur, L-2211 Lucemburk, Lucembursko a Société Civile Franklin, se sídlem 23-25 avenue Franklin-D.-Roosevelt, 75008 Paříž, Francie, na straně jedné jako prodávajícími a RT na straně druhé jako kupujícími a dále smlouvy mezi společností Worms & Cie, se sídlem 25 avenue Franklin-D.-Roosevelt, 75008 Paříž, Francie, na straně jedné jako prodávajícími a RT na straně druhé jako kupujícími, v jejichž důsledku společnost RT, která je kontrolována společností Südzucker, měla získat akcie představující 100 % základního kapitálu společnosti Financiere Franklin Roosevelt se sídlem 23-25 avenue Franklin-D.-Roosevelt, 75008 Paříž, Francie, která kontroluje společnost SLS, čímž měla společnost Südzucker získat nepřímou kontrolu nad společností SLS (dále jen "spojení"). Na vysvětlení žalobci dodávají, že Südzucker v České republice prostřednictvím společností rakouské skupiny Agrana ovládá společnost Moravskoslezské cukrovary, a.s. a SLS nepřímo vlastní 50 % holandské společnosti Eastem Sugar BV, která v České republice ovládá společnost Eastem Sugar Česká republika, a.s.

Dne 11.7.2001 podali žalobci u Úřadu společný návrh na zahájení řízení o povolení spojení. Úřad rozhodnutím ze dne 9.5.2002, č. j. S 57/01-1746/02, spojení ve smyslu § 17 odst. 2 Zákona nepovolil, neboť podle názoru Úřadu by spojení zvýšilo tržní sílu společnosti Südzucker natolik, že by jí to umožnilo chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích a spotřebitelích, což by mělo za následek podstatné narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu.

Proti rozhodnutí ze dne 9.5.2002, č.j. S 57/01-1746/02, podali žalobci včas rozklad, na základě kterého žalovaný rozhodnutím o rozkladu ze dne 20.12.2002, č.j. R 30/2002, R 31/2002, napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc Úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Napadenému rozhodnutí a jemu předcházejícímu správnímu řízení předseda Úřadu vytkl neprovedení důkazů navržených žalobci a neodůvodnění tohoto neprovedení důkazů, zkrácení práva žalobců na seznámení se s podklady pro rozhodnutí v jejich úplné podobě, s výjimkou údajů skutečně tvořících předmět obchodního tajemství osob od žalobců odlišných, a nedostatečné vypořádání se se závazky navrženými žalobci podle § 17 odst. 3 ZOHS.

Nové projednání věci bylo završeno vydáním prvostupňového rozhodnutí, kterým Úřad spojení podle § 17 odst. 2 ZOHS znovu nepovolil, neboť podle názoru Úřadu by spojení zvýšilo tržní sílu společnosti Südzucker do té míry, že by jí to umožnilo chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích a spotřebitelích, čímž by vzniklo dominantní postavení, které by nebylo vyváжено jinými okolnostmi na trhu, a které by mělo za následek podstatné

narušení hospodářské soutěže na relevantních trzích. Závazky ve smyslu § 17 odst. 3 ZOHS navržené žalobci Úřad v prvostupňovém rozhodnutí vyhodnotil jako nedostatečné k eliminaci nebezpečí pro hospodářskou soutěž plynoucí ze spojení.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci včas rozklad a v průběhu rozkladového řízení navrhli nový závazek ve smyslu § 17 odst. 3 ZOHS. O rozkladu vydal žalovaný druhostupňové rozhodnutí, kterým prvostupňové rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl, neboť neshledal důvody pro povolení spojení, případně pro zrušení prvostupňového rozhodnutí a jeho vrácení k novému projednání. Návrhům žalobců nevyhověl a další dokazování nad rámec materiálů obsažených ve správním spise považoval již za zbytečné.

Důvody pro zrušení rozhodnutí napadaných touto žalobou spatřují žalobci v tom, že:

- a) Řízení předcházející vydání prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí bylo stíženo podstatnými vadami, které měly za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
- b) Nepovolení spojení je v rozporu se zákonem č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže ("ZOHS"), protože nebyla naplněna zákonná skutková podstata závadného spojení, které může Úřad zakázat (resp. zamítnout návrh na povolení spojení); skutkový stav, který vzali žalovaný i Úřad za základ svých rozhodnutí je navíc dílem v rozporu s obsahem spisů, dílem v nich nemá oporu a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění; konečně některé důvody rozhodnutí jsou nesrozumitelné nebo vůbec chybí, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.
- c) Žalovaný a Úřad zneužili správní uvážení dané jim zákonem.

Dne 21.5.2003 odeslal Südzucker žalovanému faxem a následujícího dne i doporučenou poštou podání, jehož obsahem bylo doplnění rozkladu. Jednou z příloh podání, což bylo v podání uvedeno pod bodem 2, byla odborná studie společnosti LMC International nazvaná "Vstup České republiky do EU - Analýza vlivu na místní trh s cukrem a konkurenční prostředí v cukrovarnictví". Pošta doručila přípis Úřadu dne 23.5.2003.

Význam Analýzy LMC jako důkazu v řízení o rozkladu byl zásadní, protože závěry v ní uvedené se rozcházejí se závěry ekonomické analýzy provedené Úřadem. Úřad zhodnotil míru koncentrace tržních podílů na trhu s cukrem v ČR tak, že "z pohledu posouzení podílů spojujících se soutěžitelů na všech dotčených trzích [...] nemůže dojít [v důsledku spojení] k zachování a rozvíjení účinné hospodářské soutěže na těchto trzích" (str. 16 prvostupňového rozhodnutí). Obdobně předseda Úřadu konstatoval, že "koncentrace na tomto trhu v ČR již dosáhla značného stupně a její prohloubení by nemuselo být slučitelné s fungováním účinné hospodářské soutěže na tomto trhu" (str. 21 druhostupňového rozhodnutí). Tyto závěry jsou přitom spíše proklamativního charakteru, aniž by byly podloženy konkrétními důkazy. Oproti tomu společnost LMC ve své studii po odborné analýze konkrétních statistických údajů na několika desítkách stran dospěla k opačnému závěru, a sice že "koncentrace českého trhu je porovnání s trhy států evropské patnáctky v současné době nízká" a že "má-li český zpracovatelský sektor [rozuměj: cukrovarnictví] zůstat na rozšířeném evropském trhu konkurenceschopný i poté, co vzrostou vstupní náklady, je nutná jeho další racionalizace.

Přes význam Analýzy LMC jako důkazního prostředku žalovaný v rozkladovém řízení důkaz touto listinou neprovedl, jeho neprovedení nijak neodůvodnil, a dokonce se o existenci

této listiny ve druhostupňovém rozhodnutí nijak nezminil. Přesto mu existence a obsah Analýzy LMC musely být známy, protože kopii Analýzy LMC obdržel poprvé mimo rámec správního řízení S 57/01 od Dipl.-Ing. Johanna Mariharta, generálního ředitele Agrana Beteiligungs-Aktiengesellschaft s dopisem datovaným 16.4.2003 a znovu pak v rámci řízení s doplněním rozkladu, jak bylo uvedeno výše.

Podezření právního zástupce žalobců, že Analýza LMC nebyla založena do správního spisu, se potvrdilo při nahlédnutí do spisu provedeném dne 8.9.2003. Ve spisu se sice nacházel průvodní dopis (doplnění rozkladu) ze dne 21.5.2003 a jeho první příloha (tj. kopie dopisu J. Mariharta), avšak nikoli druhá příloha, tj. Analýza LMC v českém a anglickém jazyce. Přítomní pracovníci Úřadu nebyli schopni tuto nesrovnalost odůvodnit.

Podle zásady materiální pravdy (§ 3 odst. 4 SprŘ) musí rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Podle této zásady lze vždy oprávněně požadovat, aby rozhodnutí bylo zákonné a správné. Podle zásady součinnosti správních orgánů (§ 3 odst. 2 SprŘ) jsou správní orgány povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit; této povinnosti správního orgánu odpovídá právo účastníka podílet se na řízení a možnost v mezích zákona ovlivnit obsah rozhodnutí. Jedním ze základních procesních práv účastníka řízení je právo navrhnout důkazy a jejich doplnění (§ 33 odst. 1 SprŘ); důkazy a jejich doplnění se musí vztahovat k projednávané věci, jiná omezení při realizaci tohoto práva neexistují; správní orgán může rozhodnout, které navržené důkazy provede, protože při zjišťování skutečného stavu věci není vázán pouze návrhy účastníků; musí si ale být vědom, že je jeho povinností náležitě zjistit skutečný stav věci (§ 32 odst. 1 SprŘ). Pokud ovšem správní orgán navržené důkazy neprovede, musí to odůvodnit ve svém rozhodnutí.

Podle nálezu Ústavního soudu "zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Jestliže tak správní orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny. K takové skutečnosti musí soud přezkoumávající napadené správní rozhodnutí přihlídnout a rozhodnutí zrušit." (Nález III. ÚS 58/2000).

Uvedená ustanovení a zásady se nepochybně vztahovaly i na žalovaného jako orgán rozhodující o opravném prostředku - rozkladu, neboť podle ust. § 59 odst. 1 SprŘ odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní.

Výše popsany postup žalovaného, bez ohledu na jeho příčiny, je zjevně porušením uvedených předpisů a zásad, a to porušením podstatným. Neprovedení (ignorování) důkazu Analýzou LMC mohlo mít a skutečně mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, protože Úřad své hodnocení stupně koncentrace trhu s cukrem v ČR a konkurenčního prostředí na něm vzal za hlavní podklad svého právního závěru, že předmětným spojením vznikne dominantní postavení žalobce, které bude mít za následek podstatné narušení hospodářské soutěže na relevantních trzích, což podle § 17 odst. 2 ZOH S umožnilo Úřadu nepovolit předmětné spojení a žalovanému tento výrok prvostupňového rozhodnutí potvrdit

v druhostupňovém rozhodnutí. Analýza LMC naproti tomu je důkazem podporujícím závěr, že předmětným spojením nevznikne takové dominantní postavení žalobce, které bude mít za následek podstatné narušení hospodářské soutěže na relevantních trzích.

Podle § 76 písm. c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle názoru žalobců shora popsané porušení ustanovení o řízení žalovaným je samo o sobě dostatečným důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného č.j. R 30/2002, R 31/2002 ze dne 20.12.2002, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Úřadu č.j. S 57/01-1746/02 ze dne 9.5.2002 a věc vrácena Úřadu k novému projednání a rozhodnutí, bylo právnímu zástupci žalobců doručeno 7.1.2003. Prvostupňové rozhodnutí bylo Úřadem vydáno 6.2.2003 (tedy 30. den po doručení zrušujícího rozhodnutí žalovaného) a právnímu zástupci žalobců bylo doručeno 7.2.2003. V rámci nového projednání věci zaslal Úřad právnímu zástupci žalobců celkem čtyři přípisov datované 15., 20., 22. a 24.1.2003, přičemž žádným z nich neoznámil Úřad účastníkům řízení podle § 16 odst. 2 ZOHS, že spojení vzbuzuje vážné obavy z podstatného narušení hospodářské soutěže a neuvedl, o jaké obavy jde. Důkazy jsou citované listiny ve správním spisu (poštovní dodejka).

Z ustanovení § 16 odst. 2 ZOHS vyplývá, že po zahájení řízení o povolení spojení může Úřad buď (a) rozhodnout tak, že spojení nepodléhá jeho povolení, nebo (b) spojení povolit, nebo (c) oznámit písemně účastníkům řízení, že spojení vzbuzuje vážné obavy z podstatného narušení hospodářské soutěže. Jiné možnosti zakončení "první fáze" řízení Úřad nemá. Pokud Úřad neučiní žádný z předešlých kroků, platí nevyvratitelná domněnka povolení spojení (§ 16 odst. 3 ZOHS). Ve "druhé fázi" řízení může Úřad spojení buď (a) povolit bez podmínek, omezení a závazků, nebo (b) povolit spojení s podmínkami, omezeními či závazky, nebo (c) návrh na povolení spojení zamítnout. Z uvedeného plyne, že ZOHS nepřipouští zamítnutí návrhu na povolení spojení v "první fázi", tj. bez písemného oznámení Úřadu o vážných obavách z podstatného narušení hospodářské soutěže. Úřad však v rozporu se zákonem nepovolil spojení bez toho, aby zaslal žalobcům (jejich právnímu zástupci) takové oznámení.

Požadavek, aby složitá spojení byla podrobně šetřena, a pokud je to potřeba, i nepovolena ve druhé fázi a nikoli v první fázi, není samoučelný nebo pouze formální. Další druhá fáze poskytuje Úřadu dostatek času k řádnému prošetření případu a účastníkům dostatek času na to, aby reagovali na konkrétní vážné obavy Úřadu z podstatného narušení soutěže. U složitého případu, jako je tento, je sotva možné vše stihnout do 30 dnů. Účelem oznámení Úřadu na konci první fáze je informovat účastníky, jaké konkrétní vážné obavy z podstatného narušení soutěže Úřad má, tak aby na ně účastníci ve druhé fázi mohli adekvátně reagovat svými vyjádřeními, návrhy důkazů a návrhy přiměřených závazků ve prospěch zachování účinné soutěže (§ 17 odst. 3 ZOHS). Ze smyslu zákona vyplývá, že nepostačí pouze sdělení o tom, že Úřad "má obavy" nýbrž tyto obavy musí být popsány s takovou určitostí, aby účastník byl schopen identifikovat důkazy svědčící proti těmto obavám, příp. formulovat návrhy závazků odstraňující tyto obavy. Doručením oznámení o tom, že spojení vzbuzuje vážné obavy z podstatného narušení soutěže, se účastník dozvídá, že je spojení problematické a že hrozí zamítnutí návrhu na povolení spojení. Nepovolení

spojení ve druhé fázi řízení se proto stává předvídatelným vyústěním řízení. Oznámení tak naplňuje obecně uznávanou zásadu evropské veřejné správy označovanou jako předvídatelnost správních rozhodnutí.

Námítku žalobců ohledně popsaného porušení zákona Úřadem žalovaný v druhostupňovém rozhodnutí odmítl s tím, že "obavy Úřadu z narušení hospodářské soutěže v důsledku notifikovaného spojení byly účastníkům řízení známy z předchozího správního řízení." Žalovaný dále uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno "výlučně z důvodu procesních pochybení a za situace, kdy účastníci v dalším řízení nenavrhli žádné nové důkazy, žádné nové závazky ani stávající závazky nemodifikovali, vycházel Úřad ze skutečností zjištěných v původním řízení." Takové odůvodnění je liché a nemůže ospravedlnit nezákonný postup Úřadu. Rozhodnutí Úřadu č.j. S 57/01-1746/02 ze dne 9.5.2002 bylo zrušeno v plném rozsahu a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí Úřadu. Úřad nemohl spoléhat na procesní úkony týkající se vedení řízení, které předcházely vydání zrušeného rozhodnutí. Úřad zejména nemohl spoléhat na obsah svého přípisu ze dne 29.11.2001 (!), kterým žalobcům sdělil, že jeho obavy z možného podstatného narušení hospodářské soutěže jsou opodstatněny (a) možným vznikem tržního podílu přesahujícího 50 % a (b) vznikem možnosti využívat výzkumnou základnu a služeb společnosti VÚC Praha, a.s., jediného výzkumného ústavu, zabývajícím se komplexně cukrovarnickým výzkumem a poskytováním služeb v oblasti cukrovarnictví." Z obsahu tohoto přípisu není vůbec patrné, jak konkrétně by tržní podíl přesahující 50 % mohl narušovat soutěž. Poukaz na společnost VÚC Praha, a.s. ve starém přípisu byl ve vztahu k novému řízení irelevantní. O této obavě nebylo v řízení nijak dále jednáno a nebyla ani uvedena ve zrušeném a zrušujícím rozhodnutí. Na "obavy" Úřadu vyjádřené v přípisu ze dne 29.11.2001 nemohli žalobci pro jejich neurčitost a neaktuálnost v lednu 2003 adekvátně reagovat. Ačkoli se právní zástupce žalobců opakovaně ohrazoval proti ukvapenému postupu Úřadu (viz přípisy ze dne 21.1.2003, dvakrát 24.1.2003, protokol z ústního jednání ze dne 30.1.2003 a protokol z nahlédnutí do spisu dne 30.1.2003), Úřad bez ohledu na tyto námítky směřoval k rychlému vydání prvostupňového rozhodnutí.

Uvedené porušení ustanovení § 16 odst. 2 Úřadem je podstatné a mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, protože Úřad v novém řízení (a ostatně ani v řízení předcházejícím zrušenému rozhodnutí) nesdělil žalobcům své konkrétní vážné obavy z podstatného narušení soutěže a žalobci na ně proto nemohli adekvátně a s přiměřenou přípravou reagovat. Tím je dán důvod pro zrušení napadených rozhodnutí podle § 76 písm. c) s.ř.s.

Napadená rozhodnutí jsou nezákonná, protože Úřad a předseda Úřadu neprokázali, že byly splněny zákonné podmínky, za kterých je Úřad oprávněn zamítnout návrh na povolení spojení. Ačkoli ZOHS dává Úřadu poměrně široké správní uvážení ohledně povolení či nepovolení spojení soutěžitelů, přesto nemůže být rozhodnutí ponecháno pouze na vůli Úřadu; má-li být ZOHS vykládán ústavně konformním způsobem (tj. při zachování pravidla, že povinnosti lze ukládat pouze na základě zákona (č.l. 4 odst. 1 LZPS). Z ustanovení § 16 odst. 2 a 17 odst. 2 ZOH S vyplývá, že Úřad může (a musí) návrh na povolení spojení zamítnout tehdy (a pouze tehdy), pokud je prokázáno, že:

- a) spojením vznikne nebo bude posíleno dominantní postavení spojujících se soutěžitelů nebo některého z nich; a
- b) spojení by mělo za následek podstatné narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu.

ZOHS dává Úřadu při hodnocení spojení soutěžitelů poměrně široké správní uvážení. V posuzování otázky, zda by mělo spojení za následek podstatné narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu, je Úřad zákonem jen velmi málo omezen, když § 17 odst. 1 ZOHS pouze příkladmo stanoví kritéria, kterými se má Úřad zaobírat. V případě ZOHS tedy nelze hovořit o konkrétních zákonem stanovených mezích správního uvážení. Jak bylo popsáno výše, prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí je závadné především v tom, že si Úřad a žalovaný neopatřili dostatečně úplná skutková zjištění potřebná pro to, aby mohli zákonem svěřené volné úvahy užít. Výsledek rozhodování Úřadu a žalovaného nelze vnímat jinak, než jako zneužití správního uvážení.

Žalovaný poukazuje ve svém vyjádření úvodem na skutečnost, že předmětným spojením soutěžitelů bylo nezbytné se zabývat v souladu s principem lokálního nexu, neboť společnost Südzucker, jež je největším evropským výrobcem cukru a rovněž jedním z největších světových výrobců cukru v České republice nepřímo kontroluje společnost Moravskoslezské cukrovary, a.s., provozující cukrovary v Hrušovanech a v Opavě. Nabytím kontroly nad společností Saint Louise Sucre (SLS) by společnost Südzucker nabyla rovněž možnost kontroly nad společností EASTERN SUGAR ČESKÁ REPUBLIKA, a.s., která vlastní cukrovary Němčice, Hrochův Týnec a Kojetín. V důsledku navrhovaného spojení by tak z celkem 13 cukrovarnických provozů produkujících cukr v České republice došlo ke spojení 5 cukrovarů, jimž bylo pro kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005 přiděleno celkem 41,5 % národní produkční kvóty (viz. příloha č. 1: Mapa umístění cukrovarů spojujících se soutěžitelů v ČR a sousedních zemích).

V druhé části žaloby žalobci poukazují na to, že dne 21.5.2003 odeslali doplnění rozkladu proti rozhodnutí žalovaného, a že jednou z příloh byla odborná studie společnosti LMC International nazvaná "Vstup České republiky do EU - Analýza vlivu na místní trh s cukrem a konkurenční prostředí v cukrovarnictví". Podle žalobců žalovaný v rozkladovém řízení důkaz touto listinou neprovedl, jeho provedení nijak nezdůvodnil a o existenci této listiny se ve druhostupňovém rozhodnutí nezmínil, a rovněž tato analýza nebyla založena do správního spisu.

K námitce žalobců žalovaný uvádí, že uvedenou studii společnosti LMC International obdržel. Není však pravdou, že v rozkladovém řízení důkaz touto listinou nebyl proveden; naopak, žalovaný předloženou studii pečlivě analyzoval, o čemž svědčí soudu předkládaná Analýza, zpracovaná žalovaným dne 6.6.2003 (příloha č. 2). Vzhledem ke skutečnosti, jak již bylo shora uvedeno, že předmětná studie neobsahovala údaje rozhodné pro řízení, jimiž by bylo nutno zabývat se blíže v rozhodnutí, žalovaný v rozhodnutí tuto listinu jako důkaz nezmínil; to však neznamená, že by se jejím obsahem nezabýval a k ní nepřihlédl. V této souvislosti žalovaný podotýká, že v průběhu řízení o rozkladu žalobci na skutečnost, že uvedená studie má ve spise chybět, neupozornili, o čemž svědčí protokoly o nahlázení do spisu či vyjádření se k podkladu rozhodnutí ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu, založené ve spisu správního řízení. Zmíněná studie je součástí spisového materiálu, lze však připustit, že nebyla-li případně při nahlázení do spisu v jeho příslušné části založena, stalo se tak nedopatřením a pouze v důsledku toho, že byla aktuálně analyzována.

Dále žalobci poukazují na to, že zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, neumožňuje vydání rozhodnutí o nepovolení spojení soutěžitelů ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení. Ve druhé fázi řízení spatřují žalobci, kromě časového prostoru k řádnému prošetření případu, především možnost reagovat na konkrétní obavy z podstatného narušení soutěže, případně navrhnout závazky ve prospěch zachování účinné soutěže dle § 17 odst. 3 zákona. Z argumentace žalobců vyplývá, že tím, že jim nebylo doručeno oznámení o pokračování v řízení ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona, nemohli se dozvědět o existenci závažných obav z podstatného narušení soutěže a o jaké obavy jde. Tím podle mínění žalobců porušil žalovaný ustanovení zákona i správního řádu, neboť nové řízení o povolení spojení nebylo zahájeno původním podáním návrhu, nýbrž právní mocí rozhodnutí žalovaného o rozkladu č.j. R 30/2002, R 31/2002.

Argumenty žalobců, že nebyli před vydáním rozhodnutí informováni o existenci závažných obav z narušení soutěže a nemohli tak reagovat přiměřeným způsobem, nejsou dle žalovaného důvodné, neboť tyto obavy, ale i veškeré skutečnosti, které byly vzaty za podklad rozhodnutí, byly žalobcům, stejně jako žalovanému, známy z předchozího správního řízení. Zde je namístě upozornit na fakt, že důvodem pro zrušení původního rozhodnutí ve věci byla pouze procesní pochybení v prvním stupni řízení a nikoli zjištění věcného stavu. Žalobci tedy museli předpokládat, že Úřad bude vycházet ze skutečností zjištěných šetřením v původním řízení a ve svém novém rozhodnutí se zaměří zejména na odstranění procesních vad, které byly důvodem pro zrušení rozhodnutí předcházejícího.

V průběhu nového řízení navíc žalobci ani nenavrhli žádné další důkazy (mimo již dříve navrhovaných výsledků svědků, k nimž však Úřad nepřistoupil, jak bylo v novém rozhodnutí řádně odůvodněno), ani nové závazky ve prospěch zachování účinné soutěže, což ostatně stvrdil právní zástupce žalobců svým podpisem v protokolu o vyjádření se k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, které se v souladu s ustanovením § 33 odst. 1 správního řádu uskutečnilo dne 30.1.2003.

Vzhledem k tomu, že žalovaný i žalobci považovali zjištěné skutečnosti za úplné a žalobci své závazky ve prospěch zachování účinné soutěže nespécifikovali, resp. nespécifikovali konkrétně tak, aby byla bezpochyby způsobila zabránit podstatnému narušení soutěže, žalovaný rozhodl ve 30 denní lhůtě, tj. v nejkratší možné lhůtě v zájmu právní jistoty návrhovateli, zda předmětné spojení bude povoleno. V této souvislosti nelze nezhlednit ani tu skutečnost, že v předmětném správním řízení č.j. S 57/01 tzv. druhá fáze správního řízení o povolení spojení, která následuje po oznámení Úřadu dle § 16 odst. 2 zákona, již jednou proběhla. Podrobně se ke shodné námitce žalobců žalovaný vyjádřil již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí č.j. R 13/2003, R 14/2003.

Ve třetí části žaloby žalobci poukazují na vybraná rozhodnutí žalovaného, ve kterých bylo spojení povoleno pouze s behaviorálními podmínkami. Uvádějí například rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 20.11.1997, jímž bylo povoleno spojení podniků 1. Česká cukerní a Société Anonyme Sucrière de Berneuil sur Aisne (dále též "spojení SDA"), jímž spojující se soutěžitelé dosáhli společného tržního podílu cca 50 %, a které bylo povoleno za současného stanovení omezení zmírňujících negativní dopady spojení na soutěž. Vzhledem k tomu, že se stejně jako v případě posuzovaného spojení jednalo o tentýž trh s přibližně stejným absolutním tržním podílem, požadují žalobci rovné zacházení a tedy povolení posuzovaného spojení.

V této souvislosti je třeba poukázat na odlišné podmínky na relevantním trhu v roce 1997 a v roce 2002. Podstatným rozdílem, který do značné míry mění úhel pohledu na dvě spojení soutěžitelů s relativně obdobnými dopady na hospodářskou soutěž je fakt, že subjekt v dominantní pozici na trhu může snadněji obhajovat své pozice při současné existenci regulačních opatření, která jsou význačnou bariérou pro vstup potencionální konkurence. O tom, že subjekt vzniklý v důsledku spojení 1. Česká cukerní a SDA nemohl tak důkladně hájit své postavení a tedy byl vystaven účinné soutěži, svědčí ztráta významného postavení nabytého spojením.

Podstatnou odlišnost tvoří navíc fakt, že v roce 1997 bylo rozhodováno o povolení spojení podniků v souladu se zákonem č. 63/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že spojení povolil za předpokladu, když žalobci prokázali, že újma, která by narušením soutěže mohla vzniknout, bude převážně hospodářskými výhodami, jež spojení přinese. Naproti tomu podle současně platné legislativy žalovaný posuzuje spojení podle hodnotících kritérií demonstrativně uvedených v § 17 odst. 1 zákona, především pak zohledňuje potřebu zachování a rozvíjení účinné hospodářské soutěže, strukturu všech spojením dotčených trhů, podíl spojujících se soutěžitelů na těchto trzích, jejich hospodářskou a finanční sílu, právní a jiné překážky vstupu dalších soutěžitelů na spojením dotčené trhy, možnost volby dodavatelů nebo odběratelů spojujících se soutěžitelů, vývoj nabídky a poptávky na dotčených trzích, potřeby a zájmy spotřebitelů a výzkum a vývoj, jehož výsledky jsou ku prospěchu spotřebitele a nebrání účinné soutěži.

Nadto při svém rozhodování musí žalovaný vzít v úvahu také všechna ostatní kritéria stanovená v uvedeném ustanovení. Musel tak např. zhodnotit tu skutečnost, že výjma důsledků působení velmi silných regulačních opatření by nabyté postavení spojením vzniklého subjektu nebylo erodováno ani potenciální konkurencí ze strany zahraničních výrobců, neboť, jak bylo doloženo v novém rozhodnutí, zahraniční výrobci, jejichž cukr je vzhledem k dovozním nákladům rentabilní dovážet do České republiky, jsou převážně kontrolovány spojujícími se soutěžiteli. Tento, ale i jiné prvky rozhodné pro posouzení spojení byly v souvislosti s uvedenými dvěma správními řízeními rozdílné, což žalovaný musel vzít v úvahu.

Obě srovnávaná spojení se odehrála za jiné situace na relevantních trzích a byla posuzována podle odlišných právních předpisů. Nelze tedy nikterak souhlasit s tvrzením žalobců.

Důvody pro odmítnutí závazku označují žalobci za neudržitelné, kdy při posuzování navrženého závazku žalovaný zjevně správního uvážení, neboť navržený závazek vedoucí k odstranění spojení by byl způsobilý odstranit jakékoliv obavy z podstatného narušení hospodářské soutěže.

V této souvislosti žalovaný znovu uvádí, jak již odůvodnil v druhostupňovém rozhodnutí, že závazek uvedeného znění nebylo možno přijmout z důvodu neurčitosti, neboť obsahuje pojmy pouze s něsnadno odvoditelným obsahem, např. "přiměje". Nebylo z něj možno přesně dovodit další konkrétní postup žalobců při plnění závazku a z tohoto důvodu ani posoudit, zda navržená lhůta jednoho roku je pro splnění navrženého závazku dostatečná.

S ohledem na nejasný postup při plnění závazku žalovaný nemohl vyloučit, že by mohlo dojít k takovým změnám struktury trhu, které by v případě nesplnění závazku byly nevratné, aniž by je bylo možno nyní specifikovat. Splnění závazku by si však zejména vyžádalo součinnost třetích osob (jak žalobci uvedli: "...společnost ze skupiny Tate & Lyle nebo jinou nezávislou osobu..."), na něž se navrhovaný závazek rovněž vztahuje, resp. jejichž souhlas text závazku předpokládá, aniž by tyto třetí osoby mohly být k jakýmkoli úkonům zavázány tímto rozhodnutím. K tomu je třeba dodat, že z ničeho v současné době nevyplývá, že by s touto transakcí skupina Tate & Lyle souhlasila, když sami žalobci v podání ze dne 8.8.2003 připouští, že jednání s Tate & Lyle nebyla dosud ukončena. Pochyby proto vznikají i z hlediska následné vykonatelnosti závazku. Nadto je možno navržený závazek označit také za účelový, navozuje-li pouze formální změnu kontroly, když nepřesvědčivým způsobem prokazuje ztrátu možnosti ovlivňovat chod společnosti Eastem Sugar B.V., nikoli změnu se strukturálními dopady na trh. Žalovaný tak uzavírá, že převod jediné akcie by mohl změnit poměr vlastnictví akcií ve společnosti Eastem Sugar B.V. tak, že by se společnost Sociétés Générales de Participations Sucreries S.A. ("Geparsuc") stala jejím minoritním akcionářem a neměla by tak mít možnost zablokovat přijetí "strategických rozhodnutí", neznamená to však, že společnost Südzucker by neměla možnost nadále ovlivňovat obchodní politiku skupiny Eastem Sugar.

Po přezkoumání žalobních námitek neshledal žalovaný ve vedení správního řízení č.j. S 57/01 žádných věcných či procesních pochybení. Žalovaný své vyjádření uzavírá s tím, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a proto nenavrhuje další důkazy k vyvrácení žalobních námitek, neboť tyto byly provedeny ve správním řízení a jsou součástí spisu správního řízení a odkazuje na ně napadené rozhodnutí i toto vyjádření k žalobě.

Žalovaný ze všech shora uvedených důvodů, kdy v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. S 57/01-1746/02 ze dne 9.5.2002, a č.j. S 57/01-366/03 ze dne 6.2.2003, jakož i na odůvodnění rozhodnutí o rozkladu č.j. R 30/2002, R 31/2002 ze dne 20.12.2002 a č.j. R 13/2003, R 14/2003 ze dne 25.8.2003 a rovněž na správní spis č.j. S 57/01, nepovažuje námitky žalobce za oprávněné, a proto navrhuje, aby soud podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu vztahujícího se k řízení v této věci před správními orgány obou stupňů.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobní námitky se zásadě koncentrují do dvou skupin, když první v řadě poukazuje na podstatné vady řízení a druhé v řadě poukazuje, na rozpor rozhodnutí se zákonem o ochraně hospodářské soutěže. Soud se nejprve zabýval žalobními námitkami, které zmiňují podstatné vady řízení. První touto námitkou byla žalobní námitka, která se týkala odstranění listinného důkazu ze spisu a jeho neprovedení. Dne 21.5.2003 odeslal žalobce a) žalovanému faxem a následujícího dne i doporučenou poštou podání, jehož

obsahem bylo doplnění rozkladu. Jednou z příloh podání, byla odborná studie společnosti LMC International nazvaná „Vstup České republiky do EU – analýza vlivu na místní trh s cukrem a konkurenční prostředí v cukrovarnictví“. Pošta doručila přípis úřadu dne 23.5.2003. Žalobce a) má zato, že význam této analýzy jako důkazu řízení o rozkladu byl zásadní, protože závěry v ní uvedené se rozcházejí se závěry ekonomické analýzy provedené úřadem. Žalobce a) dále uvedl, že přes uvedený význam této analýzy jako důkazního prostředku žalovaný v rozkladovém řízení důkaz touto listinou neprovedl a jeho provedení nijak neodůvodnil, a dokonce se o existenci této listiny v druhostupňovém rozhodnutí nijak nezmínil. Žalovaný naopak ve svém vyjádření uvedl, že uvedenou studii společnosti LMC International obdržel. Má však zato, že není pravdou, že by v rozkladovém řízení důkaz touto listinou nebyl proveden. Naopak, žalovaný předloženou studii pečlivě analyzoval, o čemž svědčí soudu předkládaná analýza, zpracovaná žalovaným dne 6.6.2003. Vzhledem ke skutečnosti, jak již bylo shora uvedeno, že předmětná studie neobsahovala údaje nikterak rozhodné pro řízení, jimiž by bylo nutno zabývat se v rozhodnutí, žalovaný v rozhodnutí tuto listinu jako důkaz nezmínil. To však neznamená, že by se jejím obsahem nezabýval a k ní nepřihlédl. V této souvislosti žalovaný podotkl, že v průběhu řízení o rozkladu žalobci na skutečnost, že uvedená studie má ve spisu chybět, neupozornili, o čemž svědčí protokoly o nahlížení do spisu či vyjádření se k podkladu o rozhodnutí ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu, založené ve správním spisu. Navíc uvedl, že zmíněná studie je součástí spisového materiálu, lze však připustit, že nebyla-li případně při nahlížení do spisu v jeho příslušné části založena, stalo se tak nedopatřením a pouze v důsledku toho, že byla aktuálně analyzována.

Soud z připojeného správního spisu zjistil, že analýza společnosti LMC International je založená ve složce č. 5 pod č. 19 příloha jak v originálním znění, tak v překladu. Tato analýza je tedy součástí spisového materiálu, který měl být podkladem pro rozhodnutí správního orgánu. Soud dále zjistil, že žalovaný vypracoval analýzu této studie společnosti LMC International dne 6.6.2003 a tuto předložil soudu společně se svým vyjádřením. Tato analýza, kterou žalovaný vypracoval však není součástí spisového materiálu, který měl být podkladem pro rozhodnutí správního orgánu. Dále soud zjistil, z rozhodnutí žalovaného ze dne 25.8.2003, č. j. R13/2003, R14/2003, že v rámci zjišťování přesného a úplného skutečného stavu věci se žalovaný vůbec nezabýval předloženou studií žalobce a), tedy studií společnosti LMC Interantional. O této studii se ve svém rozhodnutí vůbec nezmínil. Navíc se ani nezmínil o tom, že k této studii vypracoval nebo nechal vypracovat analýzu ze dne 6.6.2003. Je skuteností, že ve svém vyjádření žalovaný tvrdí, že předloženou studii pečlivě analyzoval, tak, jak to vyplývá z předložené analýzy ze dne 6.6.2003 a dospěl k závěru, že předmětná studie neobsahovala údaje nikterak rozhodné pro řízení. Toto však není důvod, který by omluvil absenci vypořádání se s předloženým důkazem. I pokud by studie předložená žalobcem a) neobsahovala údaje nikterak rozhodné pro správní řízení, měl žalovaný povinnost, která vyplývá ze správního řádu jednak z ust. § 32 odst. 1 i odst. 2 a dále § 34 odst. 1 uvést, z jakých důvodů a proč není předmětná studie obsahově důležitá pro rozhodnutí správního orgánu. V takovémto případě mohl jednoznačně vycházet z vypracované analýzy této studie, kterou nechal vypracovat dne 6.6.2003. Pokud tedy žalobce a) v rámci rozkladového řízení předložil listinný důkaz, na který odkazoval v rámci podaného rozkladu a žalovaný se k tomuto důkazu žádným způsobem ve svém rozhodnutí nevyjádřil ani se s tím důkazem žádným způsobem ve svém rozhodnutí nevypořádal, přestože nechal vypracovat analýzu tohoto důkazu, porušil tím ust. § 32 odst. 1 správního řádu ve znění k 25.8.2003.

Soud navíc považuje za nutné vyjádřit se k další námitce žalobců, která se má týkat podstatné vady řízení. Jedná se o námitku, kdy žalobci namítají nepovolení spojení bez zaslání písemného oznámení podle § 16 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. V tomto případě shledal soud žalobní námitku jako nedůvodnou a ztotožnil se s vyjádřením žalovaného. S odkazem na uvedené ustanovení § 16 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže, tedy zákona č. 143/2001 Sb., je třeba uvést, že správní řízení o návrhu na povolení spojení soutěžitelů je v zákoně koncipováno jako dvoufázové. V první fázi soutěžní úřady zkoumají, zda notifikované spojení vůbec podléhá jejich povolení a zda existuje nebezpečí, že by toto spojení vedlo k narušení soutěže na trhu. V druhé fázi, která zpravidla může trvat i několik měsíců, jsou šetřena ta spojení soutěžitelů, která hrozí narušením soutěže. První fáze řízení před úřadem trvá obvykle 30 dnů, avšak může být prodloužena až o 15 dnů, druhá fáze trvá max. 4 měsíce od konce první fáze a lhůta pro vydání rozhodnutí i v tomto případě může být prodloužena a to max. o 15 dnů. Úřad během první fáze správního řízení zkoumal v prvé řadě to, zda se v daném případě jedná o transakci, která je spojením, jež podléhá jeho povolení. Zjistí-li úřad během 30-ti dnů od zahájení řízení, že existuje potenciální nebezpečí vzniku či posílení dominantního postavení, a že tedy dané spojení vzbuzuje vážné obavy z podstatného narušení hospodářské soutěže, má povinnost o této skutečnosti písemně uvědomit účastníky řízení a sdělit jim, že pokračuje v řízení, tj., že je zahájena tzv. druhá fáze správního řízení. V tomto konkrétním případě šlo o to, že úřad zahájil řízení jak v první tak v druhé fázi zcela zákonným způsobem. Poté však došlo ke zrušení prvostupňového správního rozhodnutí z procesních důvodů a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Soud má v tomto případě zato, že věc se nevrací do první fáze návrhu na povolení spojení soutěžitelů, ale vrací se do druhé fáze návrhu na povolení spojení těchto soutěžitelů. Má zato, tak proto, že správní orgán nezahajuje znovu správní řízení, neboť v tomto případě bylo pouze zrušeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a věc se vrátila do fáze, kdy správní orgán již zkoumá potenciální nebezpečí vzniku či posílení dominantního postavení soutěžitelů. Jinak řečeno, zrušení prvostupňového správního rozhodnutí v tomto předmetném konkrétním případě neznámá, že by bylo zrušeno i zahájení správního řízení a tedy, že by byla stanovena povinnost žalovaného resp. prvostupňového správního orgánu znovu zasílat písemné oznámení podle § 16 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Ze všech těchto důvodů považuje soud druhou žalobní námitku na podstatné vady řízení za nedůvodnou.

Pokud jde o další část žalobních námitok, které jsou z okruhu rozporu rozhodnutí se zákonem o ochraně hospodářské soutěže, těmito se soud dále nezabýval, protože již shledal jednu žalobní námitku, která se týkala podstatné vady řízení jako důvodnou.

Podle ust. § 78 odst. věty první s.ř.s. je-li žaloba důvodná soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.

Vzhledem k tomu, že soud shledal, že první žalobní námitka žalobců byla důvodná, dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu se zákonem a to pro vady řízení, soudu nezbylo, než toto napadené rozhodnutí rozsudkem zrušit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Soud přiznal odměnu advokáta za 4 úkony právní služby, včetně čtyř půlhodin za zmeškaný čas, jedná se tedy o částky 4 x 1000 a 4 x 50,-Kč, celkem tedy o částku 4.200,-Kč. Z této částky požadoval

advokát dále 19% daň z přidané hodnoty ve výši 798,-Kč, která mu byla přiznána na základě doložení dokladů o tom, že advokát je plátcem z mzdy z přidané hodnoty. Dále požadoval zaplacení soudního poplatku ve výši 2.000,-Kč. Celkem se tedy jedná o částku 6.998,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát v této věci zastupoval dva žalobce, náležela by mu mimosoudní odměna snižená o 20% dle § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. Avšak vzhledem k tomu, že se jednalo o věc mimořádně obtížnou, přiznal mu soud náklady řízení tak jak je požadoval v plné výši v souladu s ust. § 12 odst. 1 citované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 20.4.2006

Za správnost vyhotovení
Karolína Marešová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu